

Márk evangéliuma

Lekció: Dán. 4.1-24
Textus: Mk. 4.21-32

2010. máj. 30.
Gazdagrét

Forradalom?

Egy titokzatos, csendes, láthatatlan, feltartóztathatatlan forradalom zajlik. Zajlik most, ezekben a percekben is; zajlik, amikor alszol, amikor munkába mész, amikor pihensz, amikor imádkozol, amikor vétkezel, amikor eszel, amikor ünnepsz, amikor sírsz, amikor veszekedsz, amikor megbékélsz... Megállíthatatlanul zajlik a forradalom; egy valóságos forradalom. Teljes hatalomátvétel, új berendezkedés, új rendszer, új uralkodó, új szabályok, új törvények; gyökeresen más, mint a fennálló. Minden más lesz, minden a helyére kerül. Ezt az új berendezkedést igazság és béke jellemzi majd. Nem lesz korrupció, nem végzik politikusok a börtönben, senki sem retteg a szekrényekből kihulló csontvázaktól, nem fenyeget gazdasági válság. Nem lesz vita arról, hogy valóban forradalom történt-e, vagy csak egyesek szeretnék így látni. Senki nem lesz munkanélküli, nem kell aggódnunk a hitelek miatt, és az sem számít, eltörlik-e a teljesítményvolumen korlátot az egészségügyben. (Különben egészségügy sem lesz, nem lesz rá szükség).

Forradalom zajlik. Nem véres, nem erőszakos, de mégis mindennél gyökeresebb változást hoz. Nemcsak egy nép, de az egész világ életében...

Az új berendezkedés előőrsei már itt vannak bolygónkon, itt vannak köztünk. Olyan közösségek, amelyek felismerték, látják, értik, hogy mi történik. Nem azért jönnek össze az új uralkodó nevében, hogy az akol melegében meghúzódjának, amíg elcsendesül kint a vihar (ami sosem fog elcsendesülni...). Nem azért vannak együtt bent, az új rendszer vezetőjével, mert maguk mögött hagyják az egész világot: a politikusokat, a munkahelyi feszültségeket, a családi nehézségeket, a rémképeket, hogy hamarosan nem lesz tiszta víz, tiszta föld, tiszta levegő. Nem azért énekelnek dalokat az új világról, hogy fejüket a homokba dugva ne vegyenek tudomást a jelen világról. Nem. Hanem azért, mert tudják, hogy forradalom zajlik. Azért találkoznak újra és újra, hogy megerősítsék, hogy átéljék: semmi sem marad a régi. Hétről hétre meg akarnak újulni abban a látomásban, hogy egy új birodalom van kibontakozóban. Nincs könnyű dolguk, mert ez az új rendszer most még a többség előtt láthatatlan, elrejtett. A kétség hangjai utat találnak hozzád, és így duruzsolnak: Tényleg mássá lett minden? Tényleg történt valami? Tényleg forradalom zajlik?

(A lámpás)

És akkor megszólal az, aki a változás élén áll: „Vajon azért veszik-e elő a lámpást, hogy a véka alá tegyél, vagy az ágy alá? Nem azért, hogy a lámpatartóba tegyék? Mert nincs semmi rejtett dolog, ami ki ne derülne, és semmi titok, ami napfényre ne jutna.” Azt gondoljátok, hogy ez a birodalom, ez az új berendezkedés, amely most láthatatlan, csendes, sokak szemei előtt elrejtett, ilyen észrevehetetlen is marad? Azt gondoljátok, hogy én egy olyan forradalom élén állok, amely csak a szíveket és lelkeket forgatja fel, de ezen kívül minden ugyanúgy marad? Azt gondoljátok, hogy az én uralmam láthatatlan, megfoghatatlan, és ezért jelentéktelen? Kételyek gyötörnek, hogy csak bennetek léteznek, hogy csak elhittetek valamit, ami talán nem is valóságos, hiszen mások nem látják, nem

számolnak vele, nem tartják fontosnak? Attól tartasz, hogy az én uralmam csak egy értékrend, egy spiritualitás, egy vallásos hagyomány, egy szubjektív benyomás, egy lelki beállítottság, egy opció a sok közül, amely egyéneket formál, de semmi több? Nem. Nem azért jöttem, hogy olyan forradalmat indítsak, amely soha nem jut tovább a szíveken; nem azért jöttem, hogy olyan berendezkedést valósítsak meg, amelyet végül senki sem fog észrevenni, mert annyira láthatatlan. Lehet, hogy ti az ágy alá teszitek a lámpást, de én nem. Lehet, hogy te elrejtéd – félelmedben, gyávaságodban – azt a világosságot, amit tőlem kaptál, de én nem. Lehet, hogy te éppen úgy érvelsz, hogy ez a te legszemélyesebb magánügyed, és kinek mi köze hozzá, ezért nem mered másoknak elmondani, de én nem így cselekszem. *„Mert nincs semmi rejtett dolog, ami ki ne derülne, és semmi titok, ami napfényre ne jutna.”* A forradalom, ami zajlik, ma még rejtett, a birodalom, ami születik, ma még titok – de ez nem marad így! Figyeljete jól! *„Vigyázzatok, hogy mit hallotok! Amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek nektek, sőt, ráadást is adnak. Mert akinek van, annak adatik, és akinek nincs, attól az is elvétetik, amije van.”*

(A magától növekedő vetés)

Láthatatlan, csendes forradalom zajlik. Megállíthatatlanul. Hallgassátok: *„Úgy van az Isten országa, mint amikor az ember elvetette a magot a földbe, azután alszik és felkel, éjjel és nappal: a mag sarjad és nő, ő pedig nem tudja, hogyan. Magától terem a föld, először zöld sarjat, azután kalászt, azután érett magot a kalászbán.”* Magától történik. Nem ti tartjátok a kezetekben, nem ti irányítjátok propagandával, kampánnyal, tervezéssel, pénzzel vagy éppen erőszakkal, háborúval. Nem vagytok forradalmárok – miközben a forradalom bennetek, közöttetek zajlik. Ez a berendezkedés, ez az új rendszer úgy növekszik, mint az elvetett mag. Növekszik, miközben alszol; növekszik, amikor ébren vagy. Gondozod, ápolod, öntözöd – de az élete, a kibontakozása nem a te kezében van. Nem tudod feltartóztatni – megy előre. Nem tudod felgyorsítani – úgy nő folyamatosan, mint a kalász. Magától terem.

És amint megterem, amint megszületik, amint kibontakozik ez az új rendszer, eljön az igazság és békesség korszaka: *„Amikor pedig a termés engedi, azonnal nekiereszti a sarlót, mert itt az aratás.”* A forradalom befejeződik, ennek jele a sarló. Nem ti veszitek kézbe a sarlót (és kalapácsot), hogy felépítsetek egy igazságos és egyenlő világot. (Mondanom sem kell, ennek a próbálkozásnak még mindig nyögitek áldatlan következményeit, álságosságát, hazug és elnyomó voltát.) A sarló az én kezemben lesz, aratni egyedül én fogok, mondja az Úr. Mert aki arat, az uralkodik. Ő a gazda, övé a föld. És ezért begyűjti azt, ami az övé, valamint halomra hányja, elégeti azt, ami nem termett. Ebben a berendezkedésben tehát minden a helyére kerül, igazság és békesség fog uralkodni. Ennek szimbóluma a sarló annak kezében, aki az igazság és békesség Ura.

De te nem állod meg, hogy ne tiltakozz: milyen igazság Ura Ő? Kinek az igazságáról van szó? Melyik igazságról beszélünk? Van-e, létezik-e igazságos forradalom? Ami az egyik oldalról igazság, a másik oldalról nézve kiáltó igazság. Erőszak, vér, halál – hol van itt teljes igazság? Nem igazság van, hanem erő, hatalom, győzelem, ill. vereség, bukás és halál. A sajátjainak igazság, de az ellenségei oldaláról nézve égbekiáltó igazságtalanság. Félnék az ilyen „igazságos” berendezkedésektől... De gondold meg, mi az Ő igazságos uralmának az alapja: az uralkodót elítélik. Nem győz, hanem elbukik. Tudják, hogy ártatlan, mégis kivégzik. És Ő – bár ellenállhatna – mindezt elhordozza. Az igazság az, hogy elszenvedí az igazságtalanságot, és ez életébe kerül. Magára veszi az

igazságtalanságot, hogy egy soha nem látott, újfajta igazság érvényesüljön a világ új berendezkedésében – és ez nem a bosszú, a gyűlölet, az elégtétel igazsága. Azok lesznek részesei uralmának, akiről az uralkodó átvállalta hitványságukat, szennyesüket, gyűlölködésüket... és akikre maga ruházta rá saját igazságát, ártatlanságát, tisztaságát. Éppen azok, akik ellenségei voltak, akik elárulták, akik halálára szavaztak. Az igazság eme uralkodójától miért kellene hát félned? Ebben a forradalomban egyetlen erőszakos esemény áll a középpontban: az uralkodó, töviskoszorúval a fején, kezeiből-lábaiból vérezve, ég és föld közé egy fára kifeszítve.

Ő a békesség Ura. De vajon beköszönhet békesség egy győztes forradalom után? Születhet-e ott békesség, ahol egy napon Ő „*nekiereszti a sarlót*”? Nem válik-e minden berendezkedés diktatórikussá, nem torzulnak-e el a legnemesebb eszmék, nem megy-e minden, ami igaz, szép és tiszta tönkre a kezeink között? Nem ez a történelem tanítása, ha a forradalmakra tekintünk? Nem ugyanezért folyik-e ma vita Magyarországon arról, hogy forradalom zajlott-e az elmúlt hetekben? Ki akar még, sőt, ki tud még hinni olyan rendszerekben, amelyek igazságot és békességet hirdetnek? De sokat hallottuk... de sokat csalódtunk!

De ahol annak az igazsága uralkodik, aki magára vette a mi ellenségeskedésünk, és nekünk adta az ő ártatlanságát, ott a szeretet igazsága uralkodik. Ha az igazság ára, hogy meghalt érted és értem, akkor a békesség ára is ugyanez. Ahol igazságot szerzett, ott megbékélést is szerzett. Megbékélhetsz vele, és megbékélhetsz a másik emberrel. Nem kell igazságodhoz ragaszkodni – hiszen nincs is igazságod! Amid van, azt tőle kaptad. Ami a másinak van, az is tőle van. Ahol mindannyian Őt magasztaljuk igazságunkért, ott nem kell egymás ellen harcolnunk a saját igazságunkért. Ahol az Ő igazsága van a középpontban, ott az Ő békessége terjed ki.

Napról-napra közelebb van hozzánk ez a nap. Napról-napra - magától – növekszik, érik, formálódik a termés, hogy majd eljőjön az aratás napja, amikor minden kiderül és minden a helyére kerül. A forradalom zajlik... „*Vigyázzatok, hogy mit hallotok! Amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek nektek, sőt, ráadást is adnak. Mert akinek van, annak adatik, és akinek nincs, attól az is elvételik, amije van.*”

(A mustármag)

Olyan kevesen vagyunk itt bent, vele. Olyan kicsik. Olyan hatalmasok az erők ott kint. A hatalmasok és a befolyásosok a másik oldalon vannak. Mire juthatunk? Nem szálnalmas idealizmus mindez? Nem csak lelkesedünk, mert nagyon akarunk hinni valamit? Annyival könnyebb rombolni, mint építeni. Annyival gyorsabban terjed a hazugság mint az igazság, a gyalázkodás mint a dicséret. Itt, egybegyűlve álmodozhatunk a Te birodalmadról, a láthatatlan forradalom győzelméről, az igazság és békesség berendezkedéséről, de nézd, Uram, a politikai hatalmakat, az erős embereket! Kinek a kezében van a világ? Amerika, Oroszország, Kína... Nézd, Uram, a multinacionális cégek hatalmát: nemzeteket roppanthatnak meg és kényszeríthetnek térde; lásd a tőzsde spekulánsok befolyását: gombnyomásokkal irányíthatják a világ gazdasági életét és ennél fogva mindannyiunk életét. Nézd a háborúságokat, a thaiföldi erőszakot, az árvíz elsöprő erejét, gyermekek szegénységét, kiszolgáltatottságát és az ellenük feltámadó ördögi erőket... Mit remélhetünk? Kik vagyunk ezzel szemben? Illúzió az egész; hol van ehhez a láthatatlan forradalom, még ha szívünkben is zajlik, még ha minket át is formáltál, még ha újat is kezdtél?

„Mihez hasonlítsam az Isten országát, vagy milyen példázatba foglaljuk? Olyan, mint a mustármag: mikor elvetik a földbe, kisebb minden magnál a földön, miután pedig elvetették, megnő és nagyobb lesz minden veteménynél, és olyan nagy ágakat hajt, hogy árnyékában fészket rakhatnak az égi madarak.” Emlékeztek Dánielre és Nebukadneccárra? Babilon hatalmas uralkodója álmodt lát egy hatalmas fáról a föld közepén, amelyen madarak fészkeltek, amely minden mezei vadnak táplálékot adott, és amelyről égi szó mondta ki, hogy vágják ki? A fa a birodalom. És mi történik vele? Nem sokkal később az akkori legnagyobb hatalom legbefolyásosabb uralkodója értelem nélkül, megzavart elmével ette a füvet, amíg egy napon nem tekintett fel az égre, hogy magasztalja az Urat. Mert az Úr a király, az igazi király. Hová lett Babilon? Hová lett a Méd-Perzsa birodalom? Hová lett Nagy Sándor országa? Hová lett Róma? Hová lett a hitleri Németország? Hová lett a Szovjetunió? Hová lesz Amerika vagy Kína? Hová lesznek a ma megfellebbezhetetlennek tűnő, totális hatalmak – akár politikaiak, akár gazdaságiak, akár kulturálisak? Egyetlen olyan uralom van, ami túlél mindent. Egyetlen olyan berendezkedés, ami nem rendül meg, és nem bomlik fel. Egyetlen olyan rendszer, amely nem omlik össze azáltal, hogy túl nagyra nő, hogy imádják és csodálják önmagát, hogy bálványozza katonai erejét, luxuscikkeit, intellektuális teljesítményeit. Ez pedig az, ami olyan, mint egy mustármag. Ami láthatatlan, csendes, elrejtett, kicsiny, megmosolyogott és megvetett. Néha semminek nézik, ha egyáltalán észreveszik, máskor tépik, pusztítják, irtják, hogy megszűnjön. De sem az, hogy kinevetik, sem az, hogy eltiporni szándékozzák, nem állítja meg a növekedését. A csendes forradalom feltartóztathatatlanul zajlik, a mustárfa növekszik, és a leghatalmasabb birodalommal növekszik: Isten országává.

„Vigyázzatok, hogy mit hallotok! Amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek nektek, sőt, ráadást is adnak. Mert akinek van, annak adatik, és akinek nincs, attól az is elvétetik, amije van.”

(A mérték)

Ti hogyan halljátok mindezt? Hogyan hallgatjátok? Vigyázzatok! Hogyan fogadjátok be? Hogyan viszonyultok ehhez a forradalomhoz? „Amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek nektek...” Milyen mértékkel, milyen mértékben válaszolsz arra, aki a forradalmat elindította? Milyen mértékű az új, még láthatatlan, de valóságos berendezkedéshez való viszonyod? Melyik birodalomhoz tartozol inkább? A látható, megfogható, tervezhető, hatalmas, befolyásos, mindent irányító rendszerhez (*e világ*), vagy a láthatatlan, elrejtett, csendben kibontakozó, egyre előbbre nyomuló uralomhoz? Két világban élsz, de melyik gyermeke vagy? Melyiket szolgálod tetteiddel, döntéseiddel? Melyikre nézel, amikor döntenet kell – a láthatókra, vagy a láthatatlanra? Melyiknek szánod oda az erőd, az egészséged, az időd, a képzeletvilágod, a képességeid? A mérték kérdése nem az, hogy mennyire hiszed, ismered az Isten országa titkát, hanem az, hogy mennyiben élsz úgy, mint akinek élete ehhez a forradalomhoz, ehhez a berendezkedéshez, és legfőképpen annak Urához kötődik. Mennyire jár át az a szabadság, szeretet és bátorság, ami Isten országából fakad? A nagy titok az, hogy amilyen mértékben befogadod, és átértékelisz mindent, olyan mértékben jelentetik ki egyre mélyebben valósága: „Mert akinek van, annak adatik, és akinek nincs, attól az is elvétetik, amije van.”

Egy titokzatos, csendes, láthatatlan, feltartóztathatatlan forradalom zajlik. Zajlik most, ezekben a percekben is; zajlik, amikor alszol, amikor munkába mész, amikor pihensz, amikor imádkozol, amikor vétkezel, amikor eszel, amikor ünnepsz, amikor sírsz,

amikor veszekedsz, amikor megbékélsz... Megállíthatatlanul zajlik a forradalom; egy valóságos forradalom. A kérdés, amit életeddel kell megválaszolnod, a következő: veled vagy nélküled? ÁMEN!